

CAPITOLUL 1

CASA INIMĂ-CURATĂ

7.00 A.M.

DIMINEAȚA NUNȚII

A fost odată ca niciodată o familie de aventurieri pe nume Inimă-Curată, a căror casă simplă, de lemn, se afla lângă o răscruce, nu departe de Ținutul Poveștilor. Casa era zugrăvită în culori aprinse, contrastante: roșu și verde. Pereții de lemn erau vopsiți în roșu, iar obloanele, cu forme de inimi decupate în ele, erau verzi. Pe acoperiș se aflau un coș și o țevă de horn cu apărătoare și o giruetă deasupra. Girueta era din fier și avea forma unei vrăjitoare călare pe o mătură, cu obișnuita pisică, un dar primit de curând de la însuși Maestrul Departamentului de Povești.

Într-o dimineață perfectă de vară, o cioară neagră ateriză în vârful giruetei. Pasărea se așeză, își umflă penele și așteptă...

În casa confortabilă, cel mai tânăr din familie, Tom Inimă-Curată, avea deja o dimineață oribilă. Urma să i se

întâmples ceva îngrozitor și nu vedea nici o cale de scăpare. Să stea mai mult timp în pat și să încerce să scape tăcând mâlc și ascunzându-se sau să deschidă fereastra camerei sale, să alunece pe acoperiș, să sară în grădină, să se strecoare peste gard și să plece în aventură, de preferat cu prietenului lui, cioara Voioșie, înainte ca ceilalți să-și dea seama că a plecat?

I-ar fi plăcut să se bucure de visul acesta special, dar era atâta gălăgie în casă, atâta tropot pe scări, atâta zgomot de lemn lovit de lemn, încât îi era greu chiar și să gândească limpede, nicidecum să încerce să organizeze o evadare. Doi dintre frații lui se luptau, desigur, cu bețele pe scări.

Zgomotul de dincolo de ușa lui creștea încet-încet, iar momentul deciziei urma să vină în curând. Știa că ar trebui să se trezească, să se îmbrace și să-și ajute mama cu micul dejun. Știa că în curând trebuia să fie gata, la fel ca toți frații lui mai mari, vânjoși, pentru

EVENIMENT.

Se auzi o bufnitură puternică, urmată de mai multe pocnituri ascuțite de lemn lovit de lemn, apoi pașii făcuți de niște picioare mari încălțate cu ghete mari, iar apoi hohote de râs răgușit. Tom hotărî cu greutate și fără tragere de inimă că era timpul să se ridice și să înfrunte... chestia.

Chestia era teroarea din ținutul întunecat...

Chestia era oroarea de dincolo de păduri...

Chestia era așezată pe umeraș, la parter...

Chestia era... un costum de paj alb, de catifea, cu un guler care se lega cu șireturi, cu o fundă, cu pantaloni din satin, până la genunchi și ghete de piele! Pentru că astăzi era ziua cea

mare. Pentru majoritatea fraților mai mari, îndrăzneți și vânjoși ai lui Tom, aceasta era ziua nunții lor!

Pentru Tom urma să fie umilitor, întrucât era pajul, așa cum îl amenințase mama lui cu luni în urmă, iarna care trecuse. Nunta trebuia să aibă loc primăvara, dar Maestrul le sugerase să aștepte până înfloreau trandafirii de vară la Departamentul de Povești. Și venise timpul: era o dimineață din miezul verii și totul urma să se întâmple.

Se auzi o nouă serie de bufnituri dincolo de ușa lui. Amânând lucrurile încă un moment, Tom sări din pat și merse să se uite afară prin găurile în formă de inimă din obloanele de lemn de la fereastra sa.

– *Te rog*, fă să fie un uragan sau o furtună monstroasă. *Te rog*, fă ca un spirit să declanșeze un viscol brusc de gheață și zăpadă, murmură el pentru sine.

Dar nu, când se uită afară, văzu că era perfect ca într-o dimineață de vară, așa cum orice prințesă mireasă și mirele ei aventurier curajos și-ar fi dorit. Nori albi și pufoși pluteau de-a lungul unui cer albastru, în vreme ce, undeva în apropiere, o mierlă își cânta trilul dulce.

„O, nu, își spuse Tom, e minunat.“ Vremea nu avea să-i fie de vreun ajutor astăzi, nu putea să scape.

Mai târziu, după un mic dejun tipic, zgomotos și haotic, Tom spăla bolurile în chiuvetă. Jack stătea lângă el, pe scaunul de la fereastră.

– Nu e o treabă potrivită pentru un băiat, nu-i așa? Îl răsfeți, mamă; are nevoie de antrenament adevărat, și cât mai curând.

– Nu te îngrijii tu de Tom, spuse mama lui și-l îmbrățișă pe băiat. Uneori, faci tot posibilul ca el să se simtă mic; lasă-l în pace. Tom e foarte bine, o să fie pregătit în curând. Nu uita că

bătrânul sihastru l-a învățat toate literele și numerele acum multe veri, iar în ultima vreme Jake al nostru l-a învățat meșteșugul pădurii și-și va continua antrenamentul pentru aventură cu tine restul verii, așa că nu are nici un rost să-l tachinezi acum, nu-i așa?

După ce spală vasele, Tom ieși în curte. Luă o creangă de mărime potrivită și începu să o fluture de parcă ar fi fost sabie. Apoi găsi o pânză de păianjen, ce strălucea în soarele dimineții. Lovi pânza cu creanga și privi cum păianjenul alerga în jos pe fir. Avea un corp gras, deschis la culoare și piciorușe păroase. Jack spunea întotdeauna că unii păianjeni poartă cu ei saci cu otravă și pot să te înțepe urât dacă nu ești atent. Apoi lovi cu ramura un măr sălbatic, apoi altul și alergă după el prin iarba sclipitoare și prin fața casei; orice, numai să amâne momentul care-l îngrozea și COSTUMUL.

CAPITOLUL 2

ÎN CASA INIMĂ-CURATĂ

10.33 A.M.

Tom stătu o vreme în lumina caldă a soarelui, visând la o scăpare. Trebuia să fi plecat într-o nouă aventură cu prietenul lui Voioșie, cioara. Oh, cât își dorise să se întâmple asta și nu s-a putut petrece destul de devreme. Voioșie îi promisese cu luni în urmă că va veni să îl salveze de la datoria de a fi paj, dar deocamdată nu era nici urmă de el. Atunci auzi cra-cra-ul bine-venit al unei ciori și, când se uită în sus la giruetă, se învioră, pentru că acolo aștepta și-l privea o cioară mare.

– O, deci aici erai, zise Tom. Slavă Domnului, în sfârșit!

În acel moment, ușa de la intrare se deschise zgomotos, iar Jake păși apăsat cu ghetele lui de șapte leghe¹ cele mai bune.

Cioara, speriată, sări și-și luă zborul.

– Așteaptă! strigă Tom, dar pasărea zbură tot mai departe, spre pădure, și dispăru.

Tom oftă în sinea lui.

¹ *Seven-league boot* – element al folclorului european; ghetele îi permit celui care le poartă să facă pași foarte mari – șapte leghe un pas. (n.tr.)

– Intră, Tom, spuse mama, trebuie să vii înăuntru acum și să te pregătești. Cu cine vorbeai?

Tom se uită dincolo de copacii care se pierdeau în zare, în spatele casei.

– Cu nimeni, spuse el în șoaptă.

Dacă cioara aceea chiar fusese Voioșie care venise să-l salveze, acum era prea târziu. Cioara zburase fără ca măcar să-i răspundă, ceea ce era ciudat. Apoi Tom auzi tropotul fatal al cailor de la trăsura ce se apropia. Oftă din nou și se întoarse în casă cu umerii plecați, adunându-și puterile „să se pregătească“.

CAPITOLUL 3

O CĂLĂTORIE ÎN ȚINUTUL POVEȘTILOI

– Așa, spuse mama lui Tom, acum să te vedem.

Se dădu înapoi după ce încercă din nou să-i pieptene buclele sălbatice și se uită de sus în jos la Tom.

– Măi să fie, ce bine arăți azi, tinere Tom! Mi-ar plăcea un portret de-al tău îmbrăcat așa.

Tom însă nu se simțea deloc confortabil. Se fâșia și se sucea. Avea mâncărimi pe gât, de la guler. Pantalonii speciali, albi, de saten și se lipeau de piele, iar șosetele albe de mătase, până la genunchi îl făceau să arate, ei bine... ridicol. Mama lui îi interzisese să se atingă de vreunul dintre obiectele de aventură, de teamă că va murdări costumul alb de catifea. Tom stătu cât putu de nemișcat, cu mâinile întinse în mod nenatural în laterală. Știa foarte bine ce urma să se întâmple dacă ieșea din casă, unde toți frații erau aliniați și așteptau. Mama lui scoase ceva dintr-un sertar. Era o monedă mică de aur așezată în vârful unui bold. I-o prinse de reverul hainei.

– Gata, spuse ea. Tatăl tău a găsit moneda asta mică într-un loc foarte îndepărtat; e aur de-al spiridușilor. M-am gândit că ar fi drăguț să porți ceva care a aparținut cândva bietului tău tată, Tom. Apoi își trase nasul și-și reținu o lacrimă.

– Mulțumesc, mamă, spuse el, dar pot să-mi iau măcar și sabia, arcul și săgețile, și echipamentul de aventurier cu mine?

– Acum, de ce ai avea nevoie de toate lucrurile astea vechi și murdare la o nuntă, Tom Inimă-Curată?

Mama dădu din cap.

– Te rog!

– Chiar nu e nevoie de toate astea, Tom.

– Aș putea să le iau pur și simplu în bocceaua mea, spuse el. Nu va ști nimeni, nu vor încurca pe nimeni și s-ar putea să vreau să mă joc sau să exersez cu arcul sau cu sabia mai târziu. La urma urmei, discursurile lungi și petrecerile de nuntă nu sunt prea distractive pentru băieți de doisprezece ani, nu-i așa? Te rog!

– Păi, presupun că e destul de adevărat, zise ea. Bine, atunci, dacă trebuie...

Clătină din cap.

– Dar grăbește-te, așteaptă cu toții afară și, pentru numele lui Dumnezeu!, încearcă să nu te murdărești. A, și amintește-mi, Tom, când vom mai avea puțin timp, să-ți spun ceva despre sabia primită de ziua ta.

– Serios, zise Tom, ce e cu ea?

– Am spus, când vom avea timp, și acum nu avem.

– Bine, atunci, spuse Tom și fugi pe scări, urcând câte două trepte odată.

Luă pe el tunica de piele, cureaua, teaca, ghetele de trei leghe și jumătate, un arc scurt și niște săgeți, un ghem bun de sfoară rezistentă (întotdeauna folositoare), pantalonii, mantia, sticla de apă și sabia minunată, ascuțită, cu lama strălucitoare, primită în dar de ziua lui, toate într-o bucată de material cu

emblema Inimă-Curată. Se întrebă o clipă ce intenționase mama lui să spună despre sabia. Nu conta, era destul timp pentru asta mai târziu; urma să afle în curând. Își împachetă toate lucrurile și legă strâns bocceaua. Se mai uită pentru ultima dată de la fereastra lui spre pădure. Văzu niște păsări rotindu-se departe, deasupra liniei copacilor, dar tot nu era nici urmă de prietenul lui Voioșie, cioara. Oftă și fugi în jos pe scări.

Roșise deja de tot când mama lui deschise larg ușa principală. Cinci dintre cei șase frați, Jacquot, Jake, Jackie, Jackson și Jacques erau aliniați, îmbrăcați cu cele mai bune tunici verzi ale lor și cele mai noi cămăși albe. Jack purta vesta lui tradițională de arcaș. Fața lui Jacques se făcu numai roșie la început, apoi izbucni într-un hohot puternic de râs. Acest fapt dădu startul tuturor. Râseră și iar râseră, și părea că nu se vor opri niciodată. Jack chiar se lăsă în genunchi, cu capul în mâini.

Însă mama lor îi întrerupse în curând. Strigă la ei cu cea mai firoasă voce:

– Ați uitat cine v-a salvat pe fiecare dintr-o temniță din adâncurile castelului de deasupra norilor? Ați uitat așa de repede cine v-a păstrat iubitele? Ați uitat cine v-a ajutat să terminați toate poveștile? Ați uitat cine a fost singurul care a luptat cu o singură mână împotriva îngrozitorului de Ormestone în periculoasa mașină zburătoare și a câștigat? Ei bine, în caz că ați uitat cu toții atât de devreme, e vorba despre tânărul acesta, fratele vostru mai mic, Tom, iar un băiat mai îndrăzneț, mai isteț, mai curajos nu a existat niciodată, așa că v-aș mulțumi dacă nu ați râde cu atâta cruzime de el, doar pentru că l-am pus să se îmbrace atât de frumos ca paj pentru nunțile voastre.

– Îmi pare rău, Tom; îmi pare rău, mamă, spuse Jack. Doar că nu l-am mai văzut atât de curat și aranjat până acum, am fost puțin șocant, asta-i tot, și începu din nou să râdă.

– Am spus că ajunge, Jack! Acum haideți în trăsură ca să nu întârziem la nuntă.

Tom se urcă fără tragere de inimă în trăsură. Se uită în sus la giruetă și la acoperiș pentru ultima dată, dar nu era nici urmă de cioara Voioșie. Părea că nu va fi niciodată salvat, că soarta îi era pecetluită, că trebuia să ia parte la nuntă și să fie paj, la urma urmei.

Trăsura porni la drum, toată lumea fiind veselă, în afară, desigur, de Tom, dar nici el nu putea să arate prea mult din jena și nefericirea lui. Zâmbi curajos, în timp ce trăsura își continua drumul pe sub copaci. După o vreme de zdruncinat în trăsură, se uită la întâmplare în sus și-i tresări inima, pentru că văzu o cioară zburând în spatele trăsurii. Se uită la ea și părea chiar să țină pasul cu trăsura. Pasărea zbură exact în urma trăsurii care cotea pe cărările întortocheate. Speranța că va fi salvat începu să crească din nou în sufletul lui Tom. Își ținea strâns bocceaua, pregătit pentru orice eventualitate. Se uită din nou în sus la cioară, dar observă de această dată că erau două ciori, apoi acestora li se alătură o a treia, toate urmându-i pe nuntași.

În timp ce se uita, apărură și mai multe păsări negre dinspre copaci și în curând erau atât de multe încât nu-și putea da seama dacă Voioșie se afla printre ele sau nu, nici nu putea să le numere. I le arătă lui Jack.

Jack se uită la păsări.

– Nu-i decât un cârd de ciori, Tom. În mai toți copacii de pe-aici își au cuibul ciori, la ce te așteptai?

– Dar ne urmăresc, spuse Tom.

– Ți se pare, Tom. E din cauza pantalonilor aștia frumoși pe care-i porți, sunt prea strânși și te-au zăpăcit.

Toată lumea râse și chiar și mama îi ciufuli cu blândețe părul sălbatic, apoi își dădu seama ce a făcut și încercă să i-l aranjeze din nou.

Dar Tom nu se simțea deloc zăpăcit. Privea cum păsările cresc în număr, până când trăsura lor ajunse să fie urmărită de un cârd mare, întunecat de ciori. Undeva în mintea lui, Tom știa că fostul lui profesor, sihastrul, folosise un cuvânt pentru a descrie un cârd așa de mare de ciori și, în vreme ce vedea cum tot mai multe păsări se alăturau în urmărirea trăsurii, încerca să și-l amintească. Încă încerca să-și aducă aminte cuvântul când trăsura și caii pătrunseră trimfători dincolo de barieră, în ținutul cald și luminat de soare al Poveștilor.